

РЕШЕНИЕ

№ 1190

гр. София, 21.02.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 10 състав, в публично заседание на 29.01.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Камелия Стоянова

при участието на секретаря Теменужка Стоименова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **12676** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203, ал. 1 от АПК, вр. чл. 1, ал. 2 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди. Образувано е по искова молба от [фирма] срещу Комисията за енергийно и водно регулиране. Претендира се обезщетение за вреди в размер на 1356 лв., заедно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба до окончателното заплащане на претендираното обезщетение, представляващо заплатено от търговското дружество възнаграждение за адвокат, за осъществена правна защита на лицето във връзка с обжалването на наказателно постановление № 404/17.12.2014 г. на председателя на Държавната комисия за енергийно и водно регулиране по анд № 1474/2015 г. по описа на Районен съд [населено място]. С определението за насрочване на делото от 09.12.2019 г. съдът е присъединил към образуваното производство адм.д. № 7166/2019 г. на Административен съд София град. С молба преди първото по делото съдебно заседание, подадена на основание чл. 214, ал. 1 от ГПК ищецът е направил искане за изменение на петитутма на исковата претенцията, като е направил искането ответникът да бъде осъден да заплати сумата в размер на 1356 лв., представляваща обезщетение за причинени на ищеца вреди, представляващи направени разходи за адвокатско възнаграждение в първоинстанционното съдебно производство по обжалване на наказателно постановление № НП-404/17.12.2014 г. на председателя на Комисията за енергийно и водно регулиране, заедно със законната лихва, считано от отмяната на наказателното постановление с влязло в сила съдебно решение, считано от

17.05.2016 г. до окончателното изплащане на задължението, както и сумата в размер на 1356 лв., представляваща обезщетение за причинени на ищеца имуществени вреди, представляващи направени разходи за адвокатско възнаграждение в съдебното производство по кнахд № 119/2016 г. по описа на Административен съд [населено място], образувано по касационна жалба на Държавната комисия за енергийно и водно регулиране срещу решение № 85 от 16.02.2016 г. по нахд № 1474/2015 г. по описа на Районен съд [населено място], с което е отменено наказателно постановление № НП-404/17.12.2014 г., издадено от председателя на Държавната комисия за енергийно и водно регулиране, заедно със законната лихва, считано от отмяната на наказателното постановление с влязло в сила решение, а именно считано от 17.05.2016 г. до окончателното изплащане на задължението. Исканото изменение на иска е допуснато с определение на съда в съдебното заседание от 29 януари 2020 г.

Претендират се и направените по делото разноски общо в размер на 842 лв., представляващи възнаграждение за адвокат в размер на 396 лв. по адм.д № 7166/2019 г. на Административен съд София град, възнаграждение за адвокат в размер на 396 лв. по адм.д. № 12676/2019 г. на Административен съд София град, държавна такса в размер на 25 лв., платена за образуването на адм.д № 7166/2019 г. на Административен съд София град и държавна такса в размер на 25 лв., платена за образуването на адм.д. № 12676/2019 г. на Административен съд София град.

Ответникът – Комисията за енергийно и водно регулиране изразява становище за неоснователност на иска. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение. Претендира възнаграждение за юрисконсулт.

Прокуратурата дава заключение за неоснователност на иска.

Съдът, като обсъди становищата на страните и доказателствата по делото, приема за установени следните обстоятелства по делото:

С наказателно постановление № 404/17.12.2014 г., издадено от председателя на Държавната комисия за енергийно и водно регулиране, на основание чл. 206, ал. 1 от Закона за енергетиката, на [фирма] (сега [фирма]) е наложена имуществена санкция в размер на 20 000 лв. С решение № 85/16.02.2016 г., постановено по нахд № 1474/2015 г. на Районен съд [населено място] наказателното постановление е било отменено. С решение № 138/17.05.2016 г., постановено по кнахд № 119/2016 г. на Административен съд [населено място] е оставено в сила решение № 85/16.02.2016 г. на Районен съд [населено място], постановено по нахд № 1474/2015 г. В Административен съд София град е постъпила искова молба от [фирма] срещу Комисията за енергийно и водно регулиране, с искане да се осъди Комисията за енергийно и водно регулиране да заплати в полза на търговското дружество сумата в размер на 1356 лв., представляваща обезщетение за причинени имуществени вреди, представляващи направени разходи за адвокатско възнаграждение в съдебното производство по обжалване на наказателното постановление пред Районен съд [населено място], като по исковата молба е било образувано адм.д. № 12676/2019 г. В Административен съд София град е постъпила искова молба от [фирма] срещу Комисията за енергийно и водно регулиране, с искане да се осъди Комисията за енергийно и водно регулиране да заплати в полза на търговското дружество сумата в размер на 1356 лв., представляваща обезщетение за причинени имуществени вреди, представляващи направени разходи за адвокатско възнаграждение в съдебното производство по обжалване на наказателното постановление пред Административен

съд [населено място], като по исковата молба е образувано адм.д. № 7166/2019 г. С определението за насрочване на делото от 09.12.2019 г. съдът е присъединил към образуваното производство, адм.д. № 7166/2019 г. на Административен съд София град.

При съобразяване на установените по делото обстоятелства, исковата претенция се определя като допустима и като основателна, като съдът съобразява мотивите, съдържащи се в тълкувателно решение № 1 от 15.03.2017 г. на Върховния административен съд. С оглед на събраните по делото доказателства и обосноваването на приложимостта на относимите разпоредби на Закона за отговорността на държавата и общините за вреди, във връзка с чл. 203 и сл. от АПК, исковата претенция се определя като основателна.

Предявеният иск е по реда на чл. 203, ал. 1 от АПК, вр. чл. 1, ал. 2 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди, като искането е ответникът да бъде осъден да заплати сумата в размер на 1356 лв., представляваща обезщетение за причинени на ищеца вреди, представляващи направени разходи за адвокатско възнаграждение в първоинстанционното съдебно производство по обжалване на наказателно постановление № НП-404/17.12.2014 г. на председателя на Комисията за енергийно и водно регулиране, заедно със законната лихва, считано от отмяната на наказателното постановление с влязло в сила съдебно решение, считано от 17.05.2016 г. до окончателното изплащане на задължението, както и сумата в размер на 1356 лв., представляваща обезщетение за причинени на ищеца имуществени вреди, представляващи направени разходи за адвокатско възнаграждение в съдебното производство по кнахд № 119/2016 г. по описа на Административен съд [населено място], образувано по жалба на Комисията за енергийно и водно регулиране срещу решение № 85 от 16.02.2016 г. по нахд № 1474/2015 г. по описа на Районен съд [населено място], с което е оставено в сила първоинстанционното съдебно решение, заедно със законната лихва, считано от отмяната на наказателното постановление с влязло в сила решение, а именно считано от 17.05.2016 г. до окончателното изплащане на задължението.

Приложимостта на чл. 203 от АПК предпоставя вреди, причинени на граждани или юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на административни органи и длъжностни лица. Доколкото правната регламентация на посочените искове, включително и на предявения в чл. 203 от АПК е непълна, то и разпоредбата на чл. 203, ал. 2 от АПК предпоставя приложимост на Закона за отговорността на държавата и общините за вреди. Съгласно чл. 1, ал. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди, държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност. Така регламентирана отговорността е пълна, защото е за всички претърпени вреди, които съгласно чл. 4 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди са в причинна връзка с незаконосъобразни актове, фактически действия или бездействия на длъжностни лица или административни органи при или по повод изпълнението на административна дейност. Във всички случаи, обаче реализирането на посочената отговорност съобразно чл. 204, ал. 1 от АПК предполага отмяната на административен акт по съответния ред. Във всички случаи също така освен наличието на вреди реализирането на отговорността на държавата предполага и изисква тези вреди да са причинени от отменения като

незаконосъобразен административен акт. Във всички случаи също така освен отмяната на съответния административен акт следва да е доказана вреда от отменения като незаконосъобразен административен акт и да е доказана причинна връзка между акта и настъпилите вредоносен резултат. Това е и първият въпрос, който подлежи на изследване в производството пред настоящата инстанция, както и разбира се въпроса относно обективното наличие изобщо на вреди. Отговорът на тези въпроси следва да бъде даден въз основа на установените фактически обстоятелства и приложимите правни разпоредби. Доказани са трите предпоставки за реализиране на отговорността, а именно обстоятелството на отменен незаконосъобразен административен акт, на настъпили вреди и обстоятелството на наличието на причинна връзка между незаконосъобразния акт и настъпилите вреди. Разпоредбата на чл. 4 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди предвижда, че държавата и общините дължат обезщетение за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, независимо от това дали са причинени виновно от длъжностното лице. На обезщетение подлежат действително настъпилите вреди, които са в пряка причинна връзка с отменения незаконосъобразен акт и са пряка и непосредствена последица от него.

Несъмнено е обстоятелството, че издаденото наказателно постановление представлява административен акт. Несъмнено е обстоятелството, че същото е издадено при изпълнение на административна дейност. Несъмнено е обстоятелството, че Комисията за енергийно и водно регулиране е административен орган по смисъла на параграф 1, т. 1 от Допълнителните разпоредби на АПК (органът, който принадлежи към системата на изпълнителната власт, както и всеки носител на административни правомощия, овластен въз основа на закон, включително лицата, осъществяващи публични функции, и организациите, предоставящи обществени услуги). Съгласно чл. 2, ал. 1 от Правилника за дейността на Комисията за енергийно и водно регулиране и на нейната администрация, Комисията е независим специализиран държавен орган, който осъществява регулирането на дейностите в енергетиката в съответствие с разпоредбите на Закона за енергетиката и на Закона за енергията от възобновяеми източници, както и на водоснабдителните и канализационните услуги в съответствие с разпоредбите на Закона за регулиране на водоснабдителните и канализационните услуги. От събраните по делото доказателства се установява също така и обстоятелството на отмяната на наказателното постановление като незаконосъобразно, доколкото с решение № 138/17.05.2016 г., постановено по кнахд № 119/2016 г. на Административен съд [населено място] е оставено в сила решение № 85/16.02.2016 г. на Районен съд [населено място], постановено по нахд № 1474/2015 г. При преценката относно останалите две предпоставки, необходими за реализиране на отговорността по чл. 1, ал. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди, във връзка с чл. 203 и сл. от АПК, тази съдебна инстанция съобразява мотивите, съдържащи се в тълкувателно решение № 1 от 15.03.2017 г. на Върховния административен съд. Съгласно тези мотиви, разноските, направени от физическото лице за адвокатско възнаграждение във връзка с обжалване на административния акт, който е отменен като незаконосъобразен са пряка и непосредствена последица от издадения незаконосъобразен акт и представляват имуществени щети по смисъла на чл. 4, връзка с чл. 1, ал. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди. От събраните по делото доказателства се установява по несъмнен начин и изплащането на адвокатското възнаграждение. Установява се, че в производството

пред Районен съд [населено място] ищецът в това съдебно производство е бил представляван от адвокат, като в кориците на анд № 1474/2015 г. се съдържа адвокатско пълномощно.

От събраните по делото доказателства се установява и обстоятелството, че ищецът е бил представляван от адвокат и в съдебното производство по касационното обжалване на решението на Районен съд [населено място]. Като доказателство по спора е представен и договор за правна защита и съдействие № 4338/06.04.2015 г., сключен между [фирма] в качеството му на клиент и адвокатско дружество „В., Ж. и партньори“, с посочен предмет оказване на правна защита, съдействие и процесуално представителство пред съответния районен съд във връзка с обжалването на наказателно постановление № НП 404/17.12.2014 г., с посочено възнаграждение в размер на 1356 лв., с посочен начин и срок на плащане – по банков път в 10-дневен срок от издаване на фактура по договора по банкова сметка в [фирма]. На основание на договора е била издадена фактура № 4743/06.04.2015 г. с посочен доставчик адвокатско дружество „В., Ж. и партньори“, получател [фирма], предмет на доставката правна защита съгласно договор 4338/06.04.2015 г., сума за плащане 1356 лв., представено е и платежно нареждане за кредитен превод в размер на 1356 лв., издадено от [фирма], с основание на превода правна защита по договор 4338/06.04.2015 г., наредител [фирма], получател адвокатско дружество „В., Ж. и партньори“. Като доказателство по спора е представен и договор за правна защита и съдействие № 7920/31.03.2016 г., сключен между [фирма] в качеството му на клиент и адвокатско дружество „В., Ж. и партньори“, с посочен предмет оказване на правна защита, съдействие и процесуално представителство пред Административен съд [населено място] в производството, образувано по касационна жалба на Комисията за енергийно и водно регулиране срещу решение № 85 от 16.02.2016 г. на Районен съд [населено място], с посочено възнаграждение в размер на 1356 лв., с посочен начин и срок на плащане – по банков път в 10-дневен срок от издаване на фактура по договора по банкова сметка в [фирма].

На основание на договора е била издадена фактура № 8543/31.03.2016 г. с посочен доставчик адвокатско дружество „В., Ж. и партньори“, получател [фирма], предмет на доставката правна защита съгласно договор 7920/31.03.2016 г., сума за плащане 1356 лв., представено е и платежно нареждане за кредитен превод в размер на 1356 лв., издадено от [фирма], с основание на превода правна защита по договор 7920/31.03.2016 г., наредител [фирма], получател адвокатско дружество „В., Ж. и партньори“. Това са обстоятелствата, които несъмнено се установяват от събраните по делото доказателства, като в тази връзка като неоснователни се определят изводите, направени в представените по делото писмени бележки от процесуалния представител на ответника по спора, че не са представени доказателства за заплатено възнаграждение за адвокат в процесните съдебни производства. При съобразяването на тези обстоятелства и на мотивите, съдържащи се в посоченото по-горе тълкувателно решение, тази съдебна инстанция приема, че са налице всички предпоставки за реализиране на отговорността по чл. 1, ал. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди, във връзка с чл. 203 и сл. от АПК. Съобразно мотивите, съдържащи се в тълкувателно решение № 1 от 15 март 2017 г. на Върховния административен съд, едно от условията на чл. 204, ал. 1 от АПК за допустимост на иска за реализиране на отговорността на държавата и общините за вреди по чл. 1, ал. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди е административният

акт да е отменен по съответния ред, който е обжалван по административен и/или съдебен ред. Това обжалване, във всичките му фази, включително и чрез касация - за индивидуалните административни актове пред Върховния административен съд и за наказателните постановления пред административните съдилища, не е задължително да бъде осъществено с помощта на адвокат, но както бе отбелязано по-горе, гражданинът изключително трудно, почти невъзможно би се справил със съдебното обжалване без неговата помощ.

В подкрепа на това становище е въведеното с чл. 284, ал. 2 от ГПК задължително приподписване на касационната жалба до Върховния касационен съд от адвокат. Следователно, след като едно от условията на АПК за образуване на производство по чл. 1, ал. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди е административният акт да е отменен по административен и/или съдебен ред и след като в тези производства гражданинът е ползвал адвокатска защита, защото не е могъл сам да се защити, то хонорара, платен на адвокат за осъществяване на тази защита не е нищо друго, освен имуществена вреда, която е в пряка причинна връзка с отменения като незаконосъобразен административен акт (в случая наказателно постановление) и е непосредствена последица от него, а не неприсъщ или луксозен разход. Неразделната взаимовръзка между издаденото наказателно постановление и потърсената от наказаното лице адвокатска защита е пряка и непосредствена, тъй като те се намират в отношение на обуславяща причина и следствие - гражданинът не би потърсил адвокатска помощ, ако срещу него не е издаден акт, увреждащ неговите законни права и интереси. Безспорно, потърсената адвокатска помощ и платения адвокатски хонорар е пряка и непосредствена последица от издаденото наказателно постановление, тъй като обжалването на този акт е законово регламентирано и е единствено средство за защита на лицето, което твърди, че не е виновно и че неговите права са накърнени неправомерно от административния орган. В тази връзка нелогично е да се твърди, че лицето безпричинно е платило хонорар на адвокат, без да е мотивирано от издаденото срещу него наказателно постановление, с цел то да бъде отменено по предвидения от закона ред, който изисква специални познания, каквито имат адвокатите. В потвърждение на горния извод е и обстоятелството, че както ЗАНН, така и НПК, към който той препраща, не предвиждат друга законова възможност за осъждане на държавата да заплати на признатия за невиновен за извършено административно нарушение направените от него разноски, включващи и адвокатски хонорар по защитата му пред съда, а това е условие на чл. 8, ал. 3 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди за приложението на чл. 1, ал. 1 от този закон. Делата за обезщетения по чл. 1, ал. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди са искиви производства, те се развиват по правилата на ГПК, доколкото материята не е уредена от АПК, и в тях страните могат да представят всички относими доказателства в подкрепа на твърденията си, да навеждат всякакви доводи в тяхна защита, да правят възражения и да се защитават с всички допустими от закона средства.

Във връзка с направеното от ответника възражение за прекомерност на исковата претенция, съдът определя това възражение като неоснователно. Както се посочва в мотивите на цитираното по-горе тълкувателно решение, институтът на обезщетението от непозволено увреждане не е и не може да се превърне, обаче в средство за неоснователно обогатяване, поради което и съдът, спазвайки принципа на справедливостта и съразмерността, следва да присъди само и единствено такъв размер на обезщетение, който да отговаря на критериите на чл. 36, ал. 2 от Закона за адвокатурата - да е „обоснован и справедлив“, т.е да е съразмерен на извършената правна защита и съдействие и да обезщети страната за действително понесените от нея вреди от причиненото и от държавния орган непозволено увреждане, без да накърнява или да облагодетелства интересите на която и да е от страните в производството. В процесния случай претендираното обезщетение, представляващо заплатено възнаграждение за адвокат пред Районен съд [населено място] и пред Административен съд [населено място] е било в размер на 1356 г. (за всяка една от инстанциите). Съгласно чл. 36, ал. 2 от Закона за адвокатурата размерът на възнаграждението се определя в договор между адвоката или адвоката от Европейския съюз и клиента. Този размер трябва да бъде справедлив и обоснован и не може да бъде по-нисък от предвидения в наредба на Висшия адвокатски съвет размер за съответния вид работа. Съгласно чл. 18, ал. 2 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения за процесуално представителство, защита и съдействие по дела срещу наказателни постановления, в които административното наказание е под формата на глоба, имуществена санкция и/или е наложено имуществено обезщетение, възнаграждението се определя по правилата на чл. 7, ал. 2 върху стойността на санкцията, съответно обезщетението, но не по-малко от 300 лв. В процесния случай на търговското дружество е била наложена имуществена санкция в размер на 20 000 лв., което обуславя и приложимостта на чл. 18, ал. 2 от наредбата, във връзка с чл. 7, ал. 2, т. 4 от наредбата, или минималното възнаграждение за адвокат би било в размер на 1130 лв. Всъщност това е размерът на договореното възнаграждение без ДДС по представените като доказателства по спора договори за правна защита и съдействие, както по съдебното производство по кнахд № 119/2016 г. по описа на Административен съд [населено място], така и в съдебното производство по нахд № 1474/2015 г. по описа на Районен съд [населено място].

При съобразяването на това обстоятелство не съществува основание и причина за намаляване на размера на претендираното обезщетение. В процесния случай не намира приложение нормата на чл. 18, ал. 3 от наредбата, доколкото приложимостта на тази правна норма е ограничена за извън случаите по ал. 2.

Направените изводи на тази съдебна инстанция във връзка с обстоятелството, че са налице предпоставките за реализиране на отговорността по чл. 1, ал. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди, във връзка с чл. 203 и сл. от АПК не могат да се отрекат, нито пък да се повлияят от

обстоятелството дали за процесните периоди търговското дружество – ищец по този спор е имало назначени по трудов договор, които да осъществяват процесуално представителство. Преценката дали процесуалното представителство ще бъде осъществено от назначени по трудов договор юрисконсулти или от адвокат, принадлежи само на търговското дружество, на същото принадлежи преценката за избрания начин за защита на интересите си по образувани съдебни производства. Обстоятелството, че дружеството е имало назначени по трудов договор служители с юридическо образование не пречи възможността му да избере друг начин на защита, включително като упълномощи адвокат. Преценката е по целесъобразност от органите за управление на търговското дружество, подобна целесъобразност не би могла да бъде предмет на съдебен контрол, и тази преценка не следва да бъде изследвана като предпоставка за реализиране на отговорност по чл. 1, ал. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди. Икономическата целесъобразност на подобно обстоятелство е преценена от органите за управление на търговското дружество. Тази съдебна инстанция определя като неправилно разбирането на ответника на мотивите, съдържащи се в Тълкувателно решение № 1 от 15 март 2015 г. по тълкувателно дело № 2/2016 г., ограничавайки неговия обхват само до случаите, в които лицето не може само да защити законните си интереси и което е поставено в неравноправно положение спрямо наказващия административен орган, тъй като последният разполага с юрисконсулти. Подобни мотиви в тълкувателното решение несъмнено не се съдържат, като в решението изрично е посочено, че адвокатската защита е конституционно гарантирана от чл. 56 от Конституцията на Република България и законово регламентирана със Закона за адвокатурата дейност, която се осъществява от адвокати – лица с висше юридическо образование, които не са държавни служители и които за висококвалифицирания си труд получават хонорар от доверителя си на принципа на свободното договаряне при нормативно определен минимум. Разбирането на ответника по спора би поставило породило и неправилния извод относно кръга на лицата, които могат да претендират обезщетение за вреди, причинени от граждани само от физическите лица, но не и от юридическите лица. Това разбиране е в противоречие с основния принцип по чл. 1, ал. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди, съобразно който държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност, както и за вредите, причинени от действието на отменени като незаконосъобразни или обявени за нищожни подзаконови нормативни актове.

Така направените изводи за наличие на предпоставките за реализиране на отговорността по чл. 1, ал. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди не се отричат от обстоятелството, че разносните

възнаграждение за адвокат не са били претендирани при обжалването на наказателното постановление пред Районен съд [населено място] и при обжалването на решението на Районен съд [населено място] пред Административен съд [населено място]. Към момента на постановяване на процесните съдебни решения (това на Районен съд [населено място] и това на Административен съд [населено място]) в ЗАНН не е уредена отговорността за разноски на страните. В производствата пред районния съд по жалби срещу наказателни постановления, при субсидиарно прилагане на НПК, когато наказателното постановление е отменено, не се присъждат разноски в полза на нарушителя, включително и за процесуално представителство, подобно на случаите, при които, след като подсъдимият бъде оправдан в наказателното производство, не се присъждат разноски срещу държавата. Липсващата процесуална възможност да се упражни претенцията за разноски в съдебните производства по ЗАНН обуславя извод, че разходваните средства за адвокатска защита в хода на съдебния процес, приключил с отменителното решение на съда, се явяват за лицето, което неправомерно е санкционирано по административен ред, имуществена вреда по смисъла на чл. 1, ал. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди, за която държавата дължи обезщетение на основание чл. 4 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди. Едва с изменението на чл. 63 от ЗАНН (ДВ, бр. 94 от 2019 г.) е предвидено, че в съдебните производства по ал. 1 (тези по обжалване на наказателните постановления) страните имат право на присъждане на разноски по реда на Административнопроцесуалния кодекс.

Тази съдебна инстанция не установи основания за неприложимост на разпоредбите на Наредба № 1 от 09.07.20104 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения на основание чл. 5, ал. 1 от АПК (съгласно посочения текст, когато постановление, правилник, наредба, инструкция или друг подзаконов нормативен акт противоречи на нормативен акт от по-висока степен, прилага се по-високият по степен акт). Всъщност представените писмени бележки от процесуалния представител на ответника съдържат само изявление в тази насока без да посочват конкретната правна норма, която противоречи на Закона за адвокатурата.

При съобразяването на така установените обстоятелства и направените правни изводи следва извода, че предявените искиви претенции за заплащане на обезщетение за претърпени имуществени вреди, представляващи съответните разноски, свързани с отмяната на наказателното постановление за основателни, поради което следва да бъдат уважени, заедно със законната лихва, считано от датата на отмяната на наказателното постановление до окончателното изплащане на дължимото обезщетение. В тази връзка съдът съобразява мотивите, съдържащи се в т. 4 от Тълкувателно решение № 3 от 22.04.2004 г. на Общото събрание на съдиите на гражданската колегия на Върховния касационен съд, постановено по т.д. № 3/2004 г., съгласно което лихвата е дължима, счита от датата на влизане в сила на решението за отмяна на

незаконосъобразния административен акт.

На основание чл. 10, ал. 3 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди, при съобразяване на обстоятелството на уважаване на исковата претенция в пълен размер, като основателна се определя претенцията на ищеца за присъждане на направените разноски.

Ищецът е представил списък на разноските общо в размер на 842 лв., представляващи 50 лв. внесена държавна такса за всяко едно от двете съдебни производства, 792 лв. – представляващи общия размер на заплатено адвокатско възнаграждение по приложени договори за правна помощ и съдействие. По отношение на претендираната сума от 792 лв. ответникът по исковите претенции е направил възражение за прекомерност, което тази съдебна инстанция определя несъмнено като основателно. Още с определението на присъединяване на образуваното второ съдебно производство, съдът е приел, че претендираните вреди произтичат от един и същи отменен акт (наказателно постановление), идентичен е предмета на двете дела, идентични са и страните по двете дела. В съдебните производства, съобразно основното положение на добросъвестност по чл. 3 от ГПК, участващите в тези производства лица са длъжни да упражняват предоставените им процесуални права добросъвестно. Изборът на ищеца да предяви две искиви претенции, които имат идентичен предмет, идентични страни, а също така произтичат от един и същ правоувреждащ юридически факт (отмененото наказателно постановление) несъмнено не е в съответствие с основното положение по чл. 3 от ГПК. Предвид обстоятелството, че това съдебно производство не представлява правна и фактическа сложност, както и при съобразяване на обстоятелството, на образувани голяма брой идентични дела между същите страни, на същото правно основание на ищеца следва да се присъди възнаграждение на адвокат в размер на минималния по реда на Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения. Материалният интерес а делото е в размер на 2712 лв., при съобразяване на приложимостта на чл. 7, ал. 2, т. 2 от наредбата, дължимото възнаграждение е в размер на 419, 74 лв. без ДДС и 503, 81 лв. с начислен ДДС. Като взе предвид направените фактически и правни изводи, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА Комисията за енергийно и водно регулиране да заплати на [фирма] сумата от 1356 лв., представляваща обезщетение за претърпени имуществени вреди, причинени от незаконосъобразно наказателно постановление № 404/17.12.2014 г. на председателя на Държавната комисия за енергийно и водно регулиране, представляващи направени от ищеца разноски във връзка с обжалване на наказателно постановление № 404/17.12.2014 г. на председателя на Държавната комисия за енергийно и водно регулиране по нахд № № 1474/2015 г. на Районен съд [населено място], заедно със законната лихва върху

главницата от 1356 лв., считано от от 17.05.2016 г. до окончателното изплащане на задължението, сумата от 1356 лв., представляваща обезщетение за претърпени имуществени вреди, причинени от незаконосъобразно наказателно постановление № 404/17.12.2014 г. на председателя на Държавната комисия за енергийно и водно регулиране, представляващи направени от ищеца разноси във връзка с обжалване на наказателно постановление № 404/17.12.2014 г. на председателя на Държавната комисия за енергийно и водно регулиране по канхд 119/2016 г. на Административен съд [населено място], заедно със законната лихва върху главницата от 1356 лв., считано от 17.05.2016 г. до окончателното изплащане на задължението, както и сумата от 553, 81 лв., представляваща съдебни разноси пред тази съдебна инстанция, като отхвърля претенцията за разноси за разликата до пълния предявен размер от 842 лв., като неоснователна.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му, пред Върховния административен съд, с връчване на преписи за страните по чл. 138 от АПК.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: